

Sygnatura akt XI C 1743/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 5 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu, XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Bojarska

Protokolant: Ewa Chorzępa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 maja 2016 r. we W.

sprawy z powództwa (...) z siedzibą we W.

przeciwko J. I.

o zapłatę 3 105,11 zł.

powództwo oddała.

Sygn. akt XI C 1743/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 sierpnia 2015 r. (data nadania w urzędzie pocztowym) strona powodowa (...) z siedzibą we W. wniosła o zasądzenie od pozwanego J. I. na jej rzecz kwoty 3105,11 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu obejmujących opłatę sądową od pozwu w kwocie 100,00 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17,00 zł i koszty zastępstwa procesowego w wysokości 600,00 zł.

W uzasadnieniu żądania strona powodowa podała, że pozwany oraz (...) (poprzednio (...) Bank S.A.) zawarli w dniu 5 sierpnia 2009 r. umowę bankową o numerze (...) na podstawie której pozwany otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązał się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tejże umowie. Na dowód powyższego strona powodowa załączyła wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 21 sierpnia 2015 r. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. W następstwie powyższego, wobec niedotrzymania przez pozwanego warunków określonych w umowie, wierzyciel pierwotny wezwał go do zapłaty kwoty pieniężnej. Jednocześnie w treści wezwania wierzyciel pierwotny poinformował pozwanego, że w przypadku niewypełnienia obowiązków określonych w treści wezwania wierzytelność zostanie przelana na rzecz (...). Pozwany pomimo upływu wyznaczonego terminu nie dokonał zapłaty, wobec czego w dniu 27 września 2013 r. (...) (poprzednio (...) Bank S.A.) zawarła z (...) umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym. Strona powodowa wskazała, że potwierdzeniem, iż wierzytelność dochodzona pozwem była przedmiotem wyżej przedstawionej umowy przelewu wierzytelności jest wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji. Elektroniczny załącznik do umowy cesji wierzytelności jest równoważny z załącznikiem w wersji papierowej. Wskazany wyciąg zawiera dane niezbędne do zidentyfikowania zarówno stron jak i samego stosunku zobowiązaniowego łączącego pozwanego

z wierzycielem pierwotnym. Dane te również zostały wymienione w papierowym załączniku do umowy przelewu wierzytelności. Wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji zawiera wyciąg niezbędnych danych, jedynie

objętej pozwem sprawy, ze zbioru danych, dołączonego w formie elektronicznej do umowy cesji. Wyciąg ten jest generowany automatycznie. Identyfikator klienta wskazany w treści wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji jest numerem identyfikującym klienta według wierzyciela pierwotnego.

Nadto strona powodowa podała, że zadłużenie pozwanego stanowiące wartość przedmiotu sporu wynosi obecnie 3105,11 zł, w tym należność główna w wysokości 1746,95 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 1358,16 zł, na które składają się przejęte w drodze cesji wierzytelności odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej kwoty należności głównej wynikającej ze wskazanej wyżej umowy oraz odsetki ustawowe naliczane przez stronę powodową. Dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciężącego na pozwanym jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 21 sierpnia 2015 r., podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i zaopatrzonego pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym. Osnowa wyciągu dokładnie precyzuje źródło i rodzaj przysługującej stronie powodowej wierzytelności wraz z potwierdzeniem faktu dokonanej cesji.

Pozwany wezwany prawidłowo na rozprawę, nie ustosunkował się do żądania pozwu i nie wniósł o rozpoznanie sprawy podczas jego nieobecności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 sierpnia 2009 r. pozwany J. I. zawarł z (...) Bank S. A. z siedzibą we W. umowę kredytu na zakup towarów/ usług nr (...). Następnie w dniu 7 lutego 2012 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny o znaku (...) przeciwko pozwanemu obejmujący zadłużenie wynikające z powyższej umowy kredytu. Postanowieniem z dnia 17 stycznia 2012 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny w sprawie o sygn. akt XI Co 2615/12 nadał klauzulę wykonalności rzeczonemu tytułowi egzekucyjny wystawionemu przez (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. (uprzednio (...) Bank S.A. z siedzibą we W.). W dniu 4 listopada 2013 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu W. O. w sprawie Km 2651/13 wydał postanowienie, którym umorzył postępowania egzekucyjne prowadzone z wniosku (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. przeciwko J. I. wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

/dowód:

- umowa kredytu nr (...) z dnia 005.08.2009 r., k.27-32;
- bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 07.02.2012 r., k.33-35;
- postanowienie z dnia 17.01.2013 r. Sądu Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu z dnia wydane w sprawie o sygn. akt XI Co 2615/12, k.36-38;
- postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu W. O. z dnia 04.11.2013 r. wydane w sprawie o sygn. akt Km 2651/13, k. 39-41.

W dniu 27 września 2013 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. zawarła z (...) z siedzibą we W. umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem były bezsporne i wymagalne wierzytelności pieniężne wynikające z czynności bankowych dokonane z udziałem dłużników. Dane dotyczące wierzytelności zawarte były w załączniku nr 5 do umowy sporządzonym w postaci plików zapisanych na płycie CD oraz w postaci listy Wierzytelności w formie papierowej (§ 2 ust. 1a umowy). (...) Bank (...) S.A. we W. oświadczył, że przenosi na Fundusz tj. (...) z siedzibą we W. wierzytelności wymienione w Załączniku nr 5 za cenę i na warunkach określonych w niniejszej umowie, a Fundusz (kupujący) oświadczył, że wierzytelności te nabywa za tę cenę i na tych warunkach (§ 2 ust. 2 umowy). Wraz z wierzytelnościami przechodziły na stronę powodową wszelkie związane z nimi prawa, w tym zwłaszcza roszczenia o dalsze należne odsetki (§ 2 ust. 3 umowy). W umowie wskazano, że wierzytelności wynikają z tytułu czynności bankowych dokonanych z osobami fizycznymi, a dłużnik nie dotrzymał warunków udzielenia kredytu/poręczenia

określonych w umowie (§ 2 ust. 1 lit. b). W § 5 ust. 1 umowy strony ustaliły, że wierzytelności przechodzą na stronę powodową z dniem zawarcia umowy, pod warunkiem uiszczenia przez nią pierwszej raty ceny, o której mowa w § 4 ust. 3a.

/ dowód:

- umowa przelewu wierzytelności z dnia 27.09.2013 r., k. 9-12.

W nieoznaczonej dacie sporządzony został druk o nazwie „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji”, w którego poszczególnych rubrykach wskazano: identyfikator klienta, datę zawarcia umowy, imię i nazwisko pozwanego, PESEL, adres, kapitał, odsetki i koszty. Rubryka kapitał przedstawiała wartość 1746,95 zł, rubryka odsetki – 984,89 zł, zaś rubryka koszty – 176,92 zł. W treści wydruku podano, że stanowi on automatycznie wygenerowany wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności pomiędzy (...) Bank (...) S. A. a (...) z dnia 27 września 2013 r.

/dowód:

- wydruk „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji”, k. 13.

W dniu 21 sierpnia 2015 r. strona powodowa na podstawie art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych wystawiła „wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr S/454/187/ (...), w którym oświadczyła, że w dniu 27 września 2013 r. nabyła od (...) S.A. z siedzibą we W. wierzytelność wobec pozwanego wynikającą z zawartej w dniu 5 sierpnia 2009 r. umowy kredytu o nr (...) w łącznej wysokości 3105,11 zł.

/ dowód:

- wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 21.08.2015 r., k. 8.

Dnia 20 listopada 2014 r. sporządzone zostało pismo, skierowane do pozwanego o zamiarze rozpoczęcia sądowego etapu dochodzenia długu wynikającego z umowy nr (...), wskazujące na zadłużenie w kwocie 3083,06 zł.

/dowód:

- pismo Kancelarii (...) z dnia 20.11.2014 r., k. 14-15;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie strona powodowa domagała się od pozwanego zapłaty kwoty 3105,11 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, podając, że wierzytelność ta wynika z umowy bankowej o numerze (...) z dnia 5 sierpnia 2009 r. zawartej przez pozwanego z (...) (poprzednio (...) Bank S.A.). Według twierdzeń pozwu strona powodowa nabyła powyższą wierzytelność wobec pozwanego na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 września 2013 r. zawartej z (...) Bank (...) S.A. we W..

Stosownie do treści art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 kpc).

W niniejszej sprawie wątpliwości Sądu dotyczą legitymacji procesowej czynnej strony powodowej, wobec czego nie można było przyjąć za prawdziwe twierdzeń strony powodowej przytoczonych w pozwie. Otóż, aby ochrona prawna

mogła być przez Sąd udzielona, z żądaniem jej udzielenia musi wystąpić osoba do tego uprawniona. Tymczasem w niniejszej sprawie strona powodowa nie wykazała czynnej legitymacji procesowej. Swoje uprawnienie do wystąpienia z powództwem strona powodowa opierała o nabycie wierzytelności na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 września 2013 r. zawartej z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W., jednakże w ocenie Sądu z przedłożonej umowy przelewu wierzytelności nie wynika, ażeby nabyła ona tę konkretną wierzytelność, której dochodzi w niniejszym procesie.

Legitymacja procesowa jest jedną z przesłanek materialnych, czyli okoliczności stanowiących w świetle norm prawa materialnego warunki poszukiwania ochrony prawnej na drodze sądowej. Otóż, aby ochrona prawna mogła być przez sąd udzielona, z żądaniem jej udzielenia musi wystąpić osoba do tego uprawniona. Tym uprawnieniem jest właśnie legitymacja procesowa czynna (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 17 maja 2005 r., I ACa 1202/04, LEX nr 175186). Wykazanie legitymacji procesowej czynnej po swojej stronie powinno mieć miejsce już w fazie składania pozwu i stanowić wstępny etap pozwalający Sądowi na rozważanie w dalszym zakresie zasadności roszczenia. Ponadto należy zauważyć, że w nauce postępowania cywilnego, jak i w praktyce sądowej przyjmuje się, że legitymacja procesowa jest właściwością podmiotu, w stosunku do którego sąd może rozstrzygnąć o istnieniu albo nieistnieniu indywidualnie – konkretnej normy prawnej przytoczonej w powództwie. Legitymacja procesowa jest więc zawsze powiązana z normami prawa materialnego. Sąd dokonuje oceny istnienia legitymacji procesowej strony w chwili orzekania co do istoty sprawy i bierze tą przesłankę pod uwagę z urzędu, a zatem ma obowiązek ustalić tą okoliczność. Brak legitymacji procesowej zarówno czynnej, jak i biernej prowadzi do wydania wyroku oddalającego powództwo (por. H. Pietrkowski, Zarys metodyki pracy sędziego w sprawach cywilnych, Warszawa 2007, s. 112).

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Na skutek przelewu, wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia. Przejście takie może być albo następstwem umowy albo bezpośrednim skutkiem przepisu ustawy. Warunkiem skutecznego zawarcia umowy przelewu i rozporządzenia wierzytelnością jest to, aby była ona zindywidualizowana. Winien zostać określony stosunek prawny, z którego ona wynika. Ważne jest zatem wskazanie stron tego stosunku, świadczenia, jak również jego przedmiotu. Umowa przelewu może być w zasadzie zawarta w dowolnej formie. Jedynie art. 511 k.c. stanowi, że jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Mają więc tu zastosowanie przepisy ogólne kodeksu cywilnego co do formy czynności prawnej (art. 75-77 k.c. i art. 79-80 k.c.). Jednocześnie wskazać należy, że kodeks cywilny nie posługuje się pojęciem cesji globalnej. W literaturze określając ten rodzaj czynności wskazuje się, że obejmuje ona większość, a nawet wszystkie wierzytelności, także przyszłe, przysługujące wobec jednego lub kilku dłużników. Nie wzbudza kontrowersji cesja globalna, gdy istniejące wierzytelności zostały dostatecznie oznaczone (tak K. Zagrobelny, Komentarz do Kodeksu cywilnego, Warszawa 2006, CH BECK, str. 877).

W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała, aby nabyła wierzytelność względem pozwanego, wynikającą z umowy bankowej o numerze (...) z dnia 5 sierpnia 2009 r. zawartej pomiędzy pozwanym a (...) Bank S.A. z siedzibą we W..

W celu wykazania nabycia wierzytelności wobec pozwanego strona powodowa przedłożyła w poczet materiału dowodowego umowę przelewu wierzytelności z dnia 27 września 2013 r. zawartą pomiędzy (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. a stroną powodową, wydruk zatytułowany „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji” oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 21 sierpnia 2015 r. Na podstawie przedstawionych przez stronę powodową dokumentów nie można stwierdzić, czy strona powodowa skutecznie nabyła wierzytelność od (...) Bank (...) S.A. we W. względem pozwanego.

Z treści umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 września 2013 r. nie wynika, aby przedmiotem tej umowy były prawa i obowiązki wynikające z umowy bankowej nr (...) zawartej dnia 5 sierpnia 2009 z pozwanym. Zasadniczą część umowy przelewu wierzytelności tj. szczegółowe określenie przelanych wierzytelności została bowiem wyłączona

z jej tekstu i zawarta w załączniku nr 5 do umowy. Nie przedłożenie całej umowy przelewu wierzytelności z kolei powoduje uznanie przedłożonego dokumentu za niespełniający wymogów dowodu wiarygodnego i niebudzącego wątpliwości. To zaś stawia pod znakiem zapytania twierdzenia strony powodowej i zasadność jej żądania, bowiem umowa bez załączników jest niekompletna, a to dyskwalifikuje przedłożoną umowę jako stanowiącą podstawę do nabycia wierzytelności wobec pozwanego. Co prawda strona powodowa wskazała, że posiada tylko jeden egzemplarz papierowego załącznika do umowy przelewu wierzytelności, wobec czego nie może on zostać przedłożony w oryginale, jednak w takiej sytuacji, w ocenie Sądu, strona powodowa dla wykazania przejścia wierzytelności winna przedstawić potwierdzony za zgodność z oryginałem odpis załącznika sporządzony przez uprawniony do tego podmiot. Podkreślić należy, że dowodem potwierdzającym legitymację czynną strony powodowej mogłaby być wyłącznie kompletna umowa przelewu wierzytelności, z której wynikałoby nabycie przez stronę powodową wierzytelności dochodzonej pozwem.

Dowodu przejścia uprawnień na rzecz strony powodowej, skuteczności cesji wierzytelności wobec pozwanego, wysokości tych wierzytelności i ich rodzaju nie stanowi również złożony do akt wydruk zatytułowany „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji”. Jak wynika z treści umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 września 2013 r. załącznik nr 5 stanowił integralną część umowy. Tym samym wraz z umową cesji strona powodowa winna była przedłożyć załącznik nr 5 do tejże umowy w całości. Wskazać należy, iż treść wyciągu z elektronicznego załącznika nie zawiera oznaczenia załącznika numer 5 do umowy, z którego został on sporządzony. Brak jest możliwości weryfikacji czy załączona przez stronę powodową tabela faktycznie przedstawia treść załącznika nr 5, o którym mowa w umowie cesji. Wątpliwości Sądu wzbudziły także wartości wpisane w poszczególnych rubrykach wyciągu. Przede wszystkim nie wskazano co strona powodowa rozumie pod pojęciem kapitał oraz od jakiej daty i na jakiej podstawie określiła wysokość odsetek. Co więcej wskazane rubryki wyciągu z elektronicznego załącznika nie znajdują pełnego odzwierciedlenia w treści wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 21 sierpnia 2015 r., albowiem w treści wyciągu z ksiąg rachunkowych wskazano zadłużenie wyłącznie z tytułu należności głównej oraz odsetek, zaś w wyciągu elektronicznym widnieje również pozycja koszty. Ponadto zgodnie z utrwalonym orzecnictwem i doktryną do wydruku zawartości plików komputerowych należy stosować odpowiednio przepisy o dowodzie z dokumentu. Wydruk powinien odpowiadać wymaganiom stawianym dokumentowi, czyli zawierać podpis oraz datę jego sporządzenia. Wydruk opatrzony datą i podpisem osoby, która go sporządziła stanowi oświadczenie tej osoby, że dokonał tego wydruku. Natomiast nie jest objęty domniemaniem, że takie oświadczenie jest zgodne ze stanem rzeczywistym. Jakkolwiek nie można przyjąć, że oświadczenie to jest zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, to należy przyjąć, że przedmiotowy środek dowodowy ma charakter dokumentu prywatnego świadczącego o istnieniu zapisu komputerowego określonej treści w chwili dokonywania wydruku. W ocenie Sądu wyciąg z dokumentu, podobnie jak kserokopia – jako odwzorowanie oryginału może być uznany za dowód w sprawie, jednakże pod warunkiem podpisania go przez osobę, która go sporządziła i poświadczenia jego zgodności z oryginałem. Dla uznania zatem wyciągu za dokument prywatny, świadczący o istnieniu oryginału o odwzorowanej w nim treści, niezbędne jest oświadczenie o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej tym wyciągiem, podobnie jak przy kserokopii dokumentu. Takim oświadczeniem będzie umieszczenie na wyciągu i zaopatrzenie podpisem poświadczenie zgodności wyciągu z oryginałem, Dopiero wtedy można uznać za dokument prywatny świadczący o istnieniu oryginału o treści i formie w nim odwzorowanej. Odnosząc się do dowodu w postaci „wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji” należy mieć na uwadze, że umowa przelewu wierzytelności powoływała się na wykaz wierzytelności. Przedłożony przez stronę powodową wyciąg w ocenie Sądu nie stanowi wyciągu z załącznika od umowy przelewu wierzytelności, gdyż nie jest to wykaz wierzytelności, co nie pozwala na weryfikację przedłożonego wyciągu. Nadto należy wskazać, że wprawdzie wydruk ten został opatrzony podpisem J. M., jednakże nie jest wiadomym, kiedy został on sporządzony, nie zawiera podpisów osób uprawnionych do reprezentowania cedenta i cesjonariusza przez zawieraniu umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 września 2013 r., a jego treści i forma nie pozwalają przyjąć, że stanowi on odzwierciedlenie konkretnej pozycji (wierzytelności) załącznika nr 5 do umowy cesji.

Podobnie jak wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności Sąd ocenił dowód w postaci pisma reprezentującej stronę powodową Kancelarii (...) z dnia 20 listopada 2014r. Jest to kserokopia niepoświadczona

za zgodność z oryginałem, która stanowi jedynie dokument prywatny sporządzony przez pełnomocnika strony powodowej, a zatem nie może mieć decydującego znaczenia dla wykazania istnienia i wysokości dochodzonej wierzytelności, a także faktu jej przejścia na rzecz strony powodowej.

Nie jest w ocenie Sądu wystarczającym dowodem dla stwierdzenia skuteczności cesji wierzytelności jak i zasadności oraz wysokości dochodzonego roszczenia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej. Również wyciąg ten nie stanowi dowodu na istnienie wierzytelności względem pozwanego. Wskazać należy, że w wyroku z dnia 11 lipca 2011 r., w sprawie sygn. akt P 1/10 Trybunał Konstytucyjny stwierdził, iż art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (OTK - A 2011/6/53, Dz. U. z 2011/152/900). Podkreślenia zatem wymaga, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowi jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., z którym nie wiąże się domniemanie prawne, iż jego treść przedstawia rzeczywisty stan rzeczy. Dokument prywatny stanowi dowód wyłącznie tego, że osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Obowiązujący przepis art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (t.j. Dz.U. z 2014 r. poz. 157) wprost już przy tym pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym (Dz. U. z 2014 r. poz. 157). Wynikające z art. 244 § 1 k.c. domniemanie wiarygodności dokumentu urzędowego skutkujące zmianą reguły ciężaru dowodu określonej w art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c. nie ma zastosowania do wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu. W świetle powołanego orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego oraz dodatnia art. 194 ust 2 wprowadzonego art. 2 ustawy z dnia 19 kwietnia 2013 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z dnia 5 lipca 2013 r.) należy stwierdzić, że w sprawie z powództwa funduszu sekurytyzacyjnego prawidłowo sporządzony wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu nie jest wystarczającym dowodem skutecznego nabycia wierzytelności, jak również nie jest wystarczającym dowodem dla stwierdzenia skuteczności cesji wierzytelności. Wskazać należy, że samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się z domniemaniami prawnych, że wierzytelność ta istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstawy dokonanych wpisów poza ich prawidłowością formalną. Organy funduszu nie mają wystarczającej kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje. Nadmierne rozszerzenie domniemania wynikającego z art. 194 ustawy o funduszach inwestycyjnych prowadziłoby do pogorszenia sytuacji dłużników (lub domniemanych dłużników) względem funduszy. Ponadto w oparciu o powyższy dokument, jak i pozostałe dokumenty przedłożone przez stronę powodową, nie można również stwierdzić, że nastąpiła zapłata ceny na rzecz poprzedniego wierzyciela, a tym samym, że nastąpił skutek rozporządzający w postaci przeniesienia wierzytelności, zgodnie z § 5 ust. 1 umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 września 2013 r.

W tym miejscu należy zwrócić uwagę na treść § 5 ust. 1 umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 września 2013 r., w którym strony umowy zastrzegły, że wierzytelności przechodzą na nabywcę z dniem zawarcia umowy pod warunkiem uiszczenia przez nabywcę ceny, o której mowa w § 4 ust. 3 umowy. W ocenie Sądu treść tego postanowienia świadczy o tym, że strony korzystając z uprawnienia zastrzeżonego w art. 510 § 1 k.c. in fine postanowiły o odroczeniu w czasie wystąpienia skutku rozporządzającego cesji w stosunku do momentu powstania skutku zobowiązującego. Regułą przyjęta przez ustawodawcę dla wszelkich umów zobowiązujących do dokonania przelewu jest wywołanie przez nie skutków nie tylko zobowiązujących lecz także rozporządzających. W umowie przelewu o takim podwójnym skutku (zobowiązująco - rozporządzającym) występuje więc zespół dwóch zespolonych czynności tworzących pewną całość – umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności oraz umowa wywołująca skutek rozporządzający. Wolą ustawodawcy wyrażoną w art. 510 § 1 k.c. jest by skutek rozporządzający umów zobowiązujących do przeniesienia wierzytelności następowała równocześnie i to ipso iure, chyba że strony dokonają wyłączenia go przez wyraźne zastrzeżenie w umowie odmiennego postanowienia. Umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności wywoła zatem wyłącznie skutki obligacyjne, w sytuacji gdy jej strony w sposób wyraźny wyłączą skutek rozporządzający. Wskazać należy, że art. 510 k.c. ma charakter dyspozytywny, wyraźnie więc uprawnia strony do swobodnego kształtowania treści umowy sprzedaży wierzytelności i przyjęcia w konsekwencji, że skutek rozporządzający, a

więc przenoszący wierzitelność na nabywcę, może nastąpić w innym czasie niż skutek zobowiązujący zbywcę do przeniesienia wierzitelności (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 21 października 1999 r. I CKN 111/99, OSNC 2000/4/82, z dnia 28 lutego 2003 V CKN 1712/00, Lex 121744, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 8 lipca 2005 r., I ACa 350, OSA/Kat). Zdaniem Sądu strony umowy przelewu wierzitelności z dnia 27 września 2013 r. ze swojego uprawnienia skorzystały i wyraziły go w § 5 ust 1 tej umowy. Treść powyższego paragrafu umowy wskazuje, że strony ustaliły, że skutek rozporządzający, a więc przenoszący wierzitelność na nabywcę, nastąpi w dniu uiszczenia ceny, o której mowa w § 4 ust 3. Strona powodowa nie wykazała, aby uiszcza cenę – nie przedstawiła bowiem dowodu zapłaty. W sytuacji, gdy wolą stron było związanie nastąpienia skutku rozporządzającego przelewu z wystąpieniem zdarzenia w postaci zapłaty ceny przyjąć należało, że wierzitelności objęte umową sprzedaży wierzitelności z dnia 27 września 2013 r. nie przeszły na cesjonariusza – stronę powodową. Nie wykazanie przez stronę powodową, iż dokonała zapłaty ceny, prowadzi do konstatacji, że strona powodowa nie wykazała istnienia po jej stronie legitymacji czynnej.

Rekapituluując powyższe zważania wskazać należy, że w przedłożonej przez stronę powodową umowie przelewu wierzitelności nie została wskazana wierzitelność wobec pozwanego, zaś treść umowy wskazuje, iż jej integralną częścią był załącznik nr 5 – Wykaz wierzitelności, którego to załącznika strona powodowa nie przedłożyła. Nie przedłożono również jakiegokolwiek umowy szczegółowej obejmującej przelew omawianej wierzitelności ani też dowodu zapłaty ceny nabycia wierzitelności stanowiącej warunek jej skutecznego nabycia.

W ocenie Sądu również pozostałe dowody zaoferowane przez stronę powodową w postaci umowy kredytu nr (...) z dnia 5 sierpnia 2009 r., bankowego tytuł egzekucyjny z dnia 7 lutego 2012 r., postanowienia Sądu Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 17 stycznia 2013 r. wydanego w sprawie o sygn. akt XI Co 2615/12 oraz postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu W. O. z dnia 4 listopada 2013 r. wydanego w sprawie Km 2651/13 nie wykazują legitymacji czynnej strony powodowej.

Zdaniem Sądu strona powodowa nie udźwignęła ciężaru udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Podkreślić przy tym trzeba, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., sygn. I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44). Stosownie do treści art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony, a w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że ten, kto powołuje się na przysługujące mu prawo, występując z żądaniem obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądania. Chodzi tu o fakty, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wykazujące istnienie prawa.

Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., sygn. I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76). Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem, a nie obowiązkiem sądu. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

W niniejszej sprawie strona powodowa dochodziła zapłaty wierzitelności przysługującej jej rzekomo wobec pozwanego z tytułu umowy bankowej nr (...) z dnia 5 sierpnia 2009 r., a tym samym powinna udowodnić, istnienie wierzitelności, jej wymagalność i wysokość oraz ciąg czynności prowadzących do jej nabycia, skoro z faktów tych wywodzi skutki prawne. Mając na względzie powyższe rozważania stwierdzić należy, że strona powodowa nie poparła swoich twierdzeń wystarczającymi dowodami.

Tym samym, w świetle powyższych rozważań stwierdzić należy, że strona powodowa nie wykazała, iż przysługuje jej roszczenie dochodzone niniejszym pozwem tj., że posiada legitymację procesową czynną w niniejszej sprawie, co skutkowało oddaleniem powództwa, o czym orzeczono w sentencji wyroku.